

LBRIS

We know
books

AGATHA CHRISTIE

MISS MARPLE

12 POVESTIRI NOI

Naomi Alderman

Leigh Bardugo

Alyssa Cole

Lucy Foley

Elly Griffiths

Natalie Haynes

Jean Kwok

Val McDermid

Karen McManus

Dreda Say Mitchell

Kate Mosse

Ruth Ware

Traducere din limba engleză și note

DANA-LIGIA ILIN

LITERA

București

din cabina 10 (*The Woman in Cabin 10*), *The Lying Game*, *Moartea doamnei Westaway* (*The Death of Mrs Westaway*), *Ușa ferecată* (*The Turn of the Key*) și *Unul câte unul* (*One by One*) au apărut pe listele de bestselle-re din întreaga lume, printre care cele din *Sunday Times* și *New York Times*. Cărțile sale au fost selectate pentru filme de lungmetraj și de televiziune și este publicată în peste patruzeci de limbi. Locuiește împreună cu familia sa în apropiere de Brighton.

CUPRINS

Răul în localitățile mici (Lucy Foley)	7
A doua crimă de la vicariat (Val McDermid)	38
Miss Marple cucerește Manhattanul (Alyssa Cole)	58
Deșirarea (Natalie Haynes).....	93
Crăciunul lui Miss Marple (Ruth Ware)	119
Mintea deschisă (Naomi Alderman)	152
Împărăteasa de jad (Jean Kwok).....	177
Moarte la nuntă (Dreda Say Mitchell).....	205
Crimă la Villa Rosa (Elly Griffiths).....	239
Cei din soiul ucigașilor (Karen M. McManus).....	264
Misterul solului acid (Kate Mosse).....	297
Disparația (Leigh Bardugo)	330
<i>Despre autoare</i>	361

RĂUL ÎN LOCALITĂȚILE MICI

LUCY FOLEY

- Mă întreb uneori dacă nu există o concentrare a răului în localitățile mici.

- Ce vrei să zici, Jane?

Prudence s-a uitat la prietena ei din școală, care stătea în fotoliul din fața sa ținând în mână un păhărel cu vișinată. În lumina dulce, caldă a flăcărilor, semnele vârstei erau estompate măgulitor. Trăsăturile importante ale lui Jane Marple se schimbaseră atât de puțin față de copilărie. Gesturile iuți, ca de pasăre, ochii strălucitori, iscoditori, impresia de inteligență liniștită, poate chiar formidabilă.

Tocmai când Miss Marple deschidea gura să răspundă, în întunericul de afară a explodat o pocni-toare, urmată de o serie de țipete și urlete care ar fi putut să izvorască din însăși gura iadului. Cineva începuse să bată într-o tobă. Cele două femei nu vedeau afară, pentru că toate draperiile fuseseră trase de servitoarea lui Prudence la ora patru fix după-amiaza. Fairweather House - impozantă, georgiană - dădea spre strada principală din Meon Maltravers. Iar afară, în crepuscul, chiar sub ferestre, se strângea o gloată care părea păgână.

Când zarva de afară s-a mai potolit, Miss Marple a vorbit din nou.

- Se știe, desigur, că sunt săvârșite multe rele în capitale și în orașele mari. Ziarele trudesc cu disperare să nu ne scape vreun amănunt oribil. Însă mă întreb dacă în satele și cătunele Angliei nu se petrec lucruri mai înfricoșătoare decât în metropolele ei.

Prudence a strâns din buze.

- Ei bine, nu-i valabil pentru Meon Maltravers. Acesta este un loc foarte respectabil.

Meon Maltravers era un târgușor cu case din cremene acoperite cu țigle roșii, clădite la nimereală de-a lungul veacurilor pe străzile în pantă pavate cu piatră cubică, cu priveliști ametoare peste South Downs spre coastă. Cu siguranță arăta respectabil când ajunsese acolo Miss Marple, mai devreme în acea zi. Însă acum se lăsase întunericul. Și chiar în clipa aceea, de pe stradă a răsunat o nouă serie de miorlăieli și țipete.

Miss Marple a ridicat din sprâncene.

- Ești sigură?

Prudence a fluturat din mână.

- Doar niște giumbușlucuri de pe-aici. Absolut nevătămătoare. Dar tu *chiar* ai avut întotdeauna o imaginație întunecată, Jane.

- Nu-i imaginația mea, dragă. Am fost martoră la asta...

Miss Marple era pe cale să spună „cu ochii mei“ și să vorbească despre unele dintre lucrurile trăite în ultimii ani, însă din nou s-a auzit afară o mică explozie. Poate că nu era rău. Dacă vorbeai prea mult despre rău, îți tulburai prietenii, chiar și pe cei puternici din fire ca Prudence.

În loc de asta, în următoarea perioadă de relativă liniște, Miss Marple a zis:

- Oamenii se cunosc între ei, asta face parte din problemă. Dă naștere la tot soiul de interpretări greșite

și ranchiune. Și plictiseala: asta e altă parte. Fără cinematografe sau teatre sau restaurante care să scoată oamenii din monotonie. Ce fapte cumplite se săvârșesc doar din pricină că nu-i altceva de făcut...

Prudence s-a încruntat și a zis cu cea mai convingătoare voce de șefă a clasei (chiar fusese șefa clasei cu mulți ani în urmă):

- Oamenii de aici m-au făcut să mă simt foarte binevenită de când l-am pierdut pe bietul George, acum cincisprezece ani - ceea ce nu se înțelegea de la sine, dacă ne gândim că el a trăit aici singur, neînsurat, atâția ani înainte să venim Alice și cu mine.

Miss Marple s-a uitat la polița șemineului.

- Acea este din croazieră, nu-i așa?

În fotografie erau Prudence mai tânără, alături de Alice, fiica ei din prima căsătorie, și răposatul George Fairweather. Fusese ultima dată când s-au întâlnit Miss Marple și Prudence: într-un tur al fiordurilor norvegieni. George Fairweather, mult mai în vârstă decât Prudence, era un bărbat firav, care nu se ținea bine pe picioare, cu tenul pătat semănând cu coaja unui măr căzut din pom. Cât despre Alice, își amintea de o fată frumoasă îmbrăcată în haine care păreau prea luxoase pentru cineva atât de tânăr.

- Unde-i Alice acum? a întrebat Miss Marple.

- O, chiar în vecinătate. Întotdeauna am fost mai apropiate decât majoritatea mamelor și fiicelor. S-a măritat cu un moșier de aici, Sir Henry Tyson. Sunt foarte populari în Meon Maltravers...

Miss Marple a tușit scurt.

- Și chiar *faci parte* din ce se petrece aici? Din câte știu eu, în astfel de locuri se întâmplă adesea ca cineva să fie considerat nou-venit timp de zeci de ani înainte

să fie acceptat cu adevărat. Cincisprezece ani e cât ai clipi din ochi.

Prudence și-a îndreptat spatele.

– Sunt președinta consiliului parohial, Jane! a zis, ca și cum asta ar fi lămurit totul. Și cu siguranță sunt *vieille garde*¹ în comparație cu ultima venită, noua dirijoare a corului. A închiriat Badger's Rest, o hidoșenie Arts and Crafts de la periferie, și se spun multe lucruri despre ea.

Miss Marple s-a aplecat în față.

– Ce fel de lucruri?

– Unu la mână, e străină. Franțuzoaică. Tânără, sau, oricum, n-are nici patruzeci de ani. De fapt, mai apropiată de vârsta lui Alice. Și a fost o cântăreață de operă cu destul de mult succes, dar se spune că a avut niște probleme la coardele vocale și a trebuit să părăsească scena. Mă rog. A călcat pe niște bătături. O femeie singură, știi cum este. Desigur, eu nu aplec urechea la bârfă.

Miss Marple a încuviințat din cap.

– Desigur.

– Însă Christopher Palfrey, poetul nostru local – și un tenor foarte talentat –, tocmai și-a publicat cel mai nou volum de poezii, dedicat „fermecătoarei cântecului“. Îți închipui cum i-a picat asta nevestei lui, Annabelle – deloc făptura la care te-ar duce gândul ca fiind „fermecătoare“ de orice fel. E un fel de socialistă, știi – întotdeauna o pacoste, se împotrivește celor mai rezonabile propuneri din comitetul parohial, chestie care mi se pare foarte enervantă. Mă rog, trebuie să vadă roșu în fața ochilor din pricina cărții, nimeni n-a mai văzut-o zâmbind de săptămâni întregi... cu toate că nu-i ceva cu totul neobișnuit.

¹ Vechea gardă (în limba franceză în original)

– Mă întreb de ce a ales să locuiască aici, a zis Miss Marple, părând să fie absorbită de propria direcție de gândire. Dirijoarea corului, vreau să zic. O femeie străină, nemăritată? Să vină într-un loc așa de izolat – pare ciudat, nu?

– Nu-i chiar așa de izolat, a zis Prudence înțepată. Avem tren direct spre Londra, gară pe linia principală. După cum ai văzut singură.

Miss Marple voia să viziteze grădinile de la Honnington Manor – Bunch Harmon se întrecuse în laude despre arțarii japonezi și uluitoarea priveliște din acest moment al anului. Era prea departe ca să ajungă într-o zi. Dar își amintise de la întâlnirea în acea croazieră că Prudence locuiește prin apropiere. I-a scris ca să-i propună o întâlnire. Cele două femei nu fuseseră prietene la cataramă în școală, însă Miss Marple fusese întotdeauna oarecum intrigată de ea și s-a gândit că ar fi o vizită interesantă.

– În fine, a continuat Prudence. O s-o întâlnești în seara asta pe Celia Beautemps – dirijoarea corului. Repetiția se ține acasă la ea; se repară acoperișul bisericii. Și să sperăm că o s-o revezi pe Alice: și ea cântă alto. Dacă reușește să vină, vreau să zic. Ea și Henry au niște animale – câteva oi și porci. Apoi a adăugat, ca nu cumva Miss Marple să privească chestiunea cu dispreț: Henry este agricultorul de plăcere. Dar trebuie să găsești o cale ca să faci profitabil tot pământul acela.

– În seara asta?

– Da! Repetiția corului, firește. Am *pomenit* de asta, nu-i așa? Avem foarte mult de repetat înainte de Advent și acum e doar la un pas.

Nu era deloc ceea ce ar fi preferat Miss Marple. Și anume, să stea în tihnă lângă foc, să tricoteze un

pic – tocmai începuse un pulover cu romburi colorate, cadoul de Crăciun pentru nepotul său Raymond.

– Și apoi, îmi amintesc că aveai o frumoasă voce de soprană, Jane, a zis Prudence. Lîmpede ca un clopoțel. Așadar, dacă vrei să ni te alături...

– A trecut ceva vreme de când cântam în corul școlii, dragă. Voi fi foarte bucuroasă doar să privesc.

În clipa aceea o pală de vînt a pătruns în șemineu și în vatră a izbucnit o ploaie de scînteii. Miss Marple a privit adînc în flăcări, ca și cum ar fi văzut ceva în miezul lor. Prudence a observat unde se uită.

– E mult prea mic focul! O sun imediat pe servitoarea!

– Nu, nu, a ridicat Miss Marple o mînă. Mi-e destul de cald.

Însă Prudence se răsucise ca să sune. Peste câteva clipe a apărut servitoarea.

– Adu lemne! Și mișcă-te repede, fetiço.

Miss Marple a privit cum flăcările cuprind lemnele îngrămădite peste ce era dedesubt. Acum avea să-i fie mult prea cald. Asta era problema cînd stăteai în casa altcuiva, ceea ce Miss Marple nu obișnuia. Nimic nu era așa cum ai fi vrut.

– E cam proastă fata asta, a oftat Prudence după ce servitoarea a plecat. E așa de greu în ziua de azi să găsești servitori buni!

– Îmi amintesc că spuneai același lucru ultima dată cînd te-am văzut, Prudence.

– Sunt sigură. George se purta întotdeauna prostește cu slugile. Îi dădea valetului lecții de șofat și, cu toate că putea să fie foarte zgârcit uneori, i-a plătit școala fiicei fostei menajere; credea că e prea talentată ca să-și petreacă restul vieții spălînd vase. I-a plătit și majordomului concediul în Brighton. Soiul acesta de lucruri îi

face să se creadă mai presus de statutul lor social, dacă mă întrebi pe mine.

Miss Marple nu putea să nu fie un pic amuzată de aceste aere de boieroaică din partea lui Prudence, fiică de zarzavagi, care la școală se întreținuse doar din bursă. Mai știa și că după școală a lucrat cîteva ani în slujbe destul de umile: guvernantă, bibliotecară. Și-a cunoscut primul soț, un farmacist aproape de două ori mai în vîrstă decît ea, pe cînd îi era asistentă, iar pe George, ca tînără văduvă, pe cînd îi era secretară.

– Desigur, zicea Prudence, cînd au început problemele cu inima lui George, am concediat destul de mulți dintre ei și n-am mai angajat alții pentru că era, pur și simplu, prea greu să țin personalul complet... Dumnezeule! s-a întrerupt la jumătatea vorbei, rîdînd cînd privirea spre ceas. Am face bine să mergem, altfel întîrziem.

Peste câteva clipe ieșeau în aerul rece de noiembrie, strîngându-și bine pe trup paltoanele. Afară au dat peste un șuvoi de oameni mascați trecînd prin fața casei. Păreau desprinși dintr-o pictură medievală; diavoli și duhuri rele care au venit să-i ia pe păcătoși. Mirosul înțepător de parafină zgâria gătleejul. Cîteva dintre ei băteau în tobe. Cu toții aveau torțe, iar cîteva grupuri ridicaseră în picioare manechine din *papier mâché* în mărime naturală cu trăsături deformate hidos: capete enorme și ochi holbați, veșminte roșii și pălării de cardinali. Aveau o electricitate ciudată. Părea primejdioasă, chiar inflamabilă – ca și cum în orice moment însuși aerul ar fi putut să ia foc. Miss Marple s-a oprit, privind lung: fascinată și, în același timp, scârbită.

Prudence i-a făcut semn să vină, în stilul ei de șefă a clasei, fără să bage în seamă gloata.

- Pe aici.

Erau silite să-și croiască drum prin mulțime. De câteva ori Miss Marple a fost înghiontită - putea să jure că o dată a apărut o mână care a împins-o deoparte destul de tare, și ea și-a recăpătat cu greu echilibrul. Oamenii ăștia nu păreau să se sinchisească de faptul că printre ei se aflau două femei în vârstă. Auzea șuierul torțelor cu parafină care se legănau deasupra capetelor mascate, simțea pe obraji căldura flăcărilor, o străbătea un mic fior de neliniște pentru că era prinsă în mijlocul acestor siluete anonime, hotărâte, care se mișcau la fel, ca o turmă sau o oaste pusă pe jaf.

- Nu pricep, i-a spus Miss Marple lui Prudence după ce au izbutit să răzbată prin șuvoiul de trupuri și au ajuns pe cealaltă parte a drumului. Noaptea lui Guy Fawkes a fost acum două săptămâni. La St Mary Mead au făcut un rug pe câmp. Doctorul Hăydock a adus câteva artificii, iar Griselda Clement, soția vicarului, a făcut un soi de vin cu mirodenii... cum îi zicea? Ceva străin, *Glühwein*, da, asta era. Delicios - poate un pic prea multă scorțișoară. Sigur, n-am stat prea mult. Era prea frig.

- Ah, a zis Prudence, dar cei din Meon Maltravers fac totul altfel, cam ca în Cornwall. Petrecăreții din noaptea asta nu comemorează moartea unei șlehte de catolici răsculați, ci uciderea a șaptesprezece martiri protestanți la crucea din oraș. De aceea le dau foc cardinalilor - manechinelor, știi tu. Presupun că se poate spune că e un soi de răzbunare, chiar dacă mai târziu cu câteva sute de ani.

- Răzbunare, a zis Miss Marple aproape ca pentru sine. Răzbunare și încheierea socotelilor. Iată alt lucru care se găsește din plin în localitățile mici, izolate.

- Ei bine, chiar dacă aici socotelile sunt vechi de atâtea secole, cei mai mulți participanți sunt tinerii din oraș. Și dă-mi voie să-ți spun, a zis Prudence, aruncând spre petrecăreți o privire nemulțumită, religia are prea puțin de-a face cu toate astea. De fapt, pare chiar potrivit să facem o repetiție a corului în seara asta. Vom alcătui un bastion al virtuții creștine în mijlocul acestor manifestări.

Au mers pe strada principală, îndepărtându-se de mulțime și larmă, până ce au ajuns la periferie.

- Pe aici, a zis Prudence. O luăm prin pădure și ieșim la scurtătura care duce în spatele casei.

A scos o lanternă mică și a aprins-o.

Acum strada devenise un pic mai mult decât o cărăruie prin desișul întunecat. Lumina de la felinarele din spatele lor dispăruse aproape cu totul, însă luna plină se cernea printre crengile încâlcite, iar lumina lanternei lui Prudence sălta în fața lor. Nu era decât ora cinci, cam așa ceva, însă părea să fie mult mai târziu. Era greu de crezut că doar la vreo cincizeci de metri în urmă erau străzi pline de lume și magazine, zgomot și lumină. Se auzea fiecare pas, trosnetul fiecărei cren-guțe. Din tufele din jur răzbăteau foșnetele tainice ale animalelor noptii.

- Cât mai avem de mers? a întrebat Miss Marple, pășind cu grijă peste o rădăcină de copac care țâșnise în mijlocul cărării.

- Doar un pic. Mergem pe la intrarea din spate, e mai repede. Există o alee lungă, dar se ajunge la ea din celălalt capăt al străzii principale. Curând se vor vedea luminile din casă. *Madame* Beautemps le ține aprinse toată noaptea, ceea ce a iscat neînțelegeri cu cei din grupul local de observare a păsărilor; sunt convinși că

ea a speriat toate strigile. Chiar a aruncat pisica printre porumbei¹.

-Sau printre bufnițe, a zis Miss Marple.

-Nu, Jane, a zis Prudence, nu așa sună zicala...

S-a întrerupt pentru că țipătul cumplit, nepământesc, al unui animal a despicat aerul. Mult timp după aceea ecoul lui a părut să ricoșeze printre copaci.

-Ce ciudat, a zis Prudence. La urma urmei, trebuie să mai fi rămas niște strigi. Unde rămăsesem? A, da. Celia Beautemps și-a făcut dușmani și din cei mai mulți membri ai corului nostru. Ți-am spus deja de soții Palfrey, nu? Apoi, este colonelul Woodage - bas -, care urăște tot ce e francez; a avut un fiu care și-a pierdut amândouă picioarele în război încercând să salveze o bandă de dezertori galici, știi. Și a supărat-o, din motive evidente, pe doamna Prufrock, care a dirijat corul în ultimii treizeci de ani. Credem că reverendul Peabody trebuie să fie puternic influențat de ea, pentru că a eliberat-o din funcție pe biata doamnă Prufrock fără nici un avertisment.

-Atunci așa zice că trebuie să fie supărată pe reverend, nu pe cea care a înlocuit-o.

-Se poate. Dar, ca să pună capac, *Madame Beautemps* a susținut că doamna Prufrock nu trebuie să cânte partituri de soprană, pentru că nu mai e în stare să ia notele de sus. Și mai este Gordon Kipling, *master of hounds*², care e convins că ea i-a omorât trei dintre câinii: la două zile după ce s-a plâns de lătrăturile lor (ei locuiește un pic mai departe de aici, dincolo de copacii aceia), au mâncat șoricioaică și au murit. Și apoi...

¹ *To set the cat among the pigeons* - a stârni agitație

² Cel care se ocupă de câinii de vânătoare

Brusc, Prudence a scos un țipăt deloc caracteristic pentru ea. S-a întâmplat așa de repede! N-au observat persoana până ce aproape că a dat peste ele, ca și cum ar fi țâșnit din întuneric. Mascată, venind cu viteză spre ele din direcția opusă. Prudence îi stătea chiar în cale. A fost un moment de pauză în care străinul a părut că șovăie, ca și cum ar fi hotărât dacă s-o ocolească sau nu. Apoi Miss Marple a zărit țâșnind o mână; peste o clipă Prudence s-a prăbușit, lanterna a zburat cât colo și lumina s-a stins cu o mică pocnitură. Peste câteva secunde persoana dispăruse. Erau din nou singure.

-Prudence!

Miss Marple s-a dus la prietena sa și, cu oarecare trudă, a ajutat-o să se ridice în picioare.

-Ești bine? Ești rănită?

-Nu... nu știu, a zis Prudence un pic șovăielnic. Vreau să zic: da, cred că sunt... bine, adică. Atâta doar că... am nevoie să-mi recapăt suflul. M-a împins, Jane! Ai văzut?

-Da, da. Am văzut... Însăpăimântător! Ar trebui să mergem la poliție? Am observat că am trecut pe lângă secție pe strada principală...

-Nu, a zis Prudence curajoasă. Nu vreau să fac caz de asta. Nu mi-am rupt nimic. Și, oricum, a dispărut de mult în gloată. N-o să-l mai găsim. Doar ia-mă de braț. N-a mai rămas decât puțin de mers.

Părea în mod miraculos netulburată de toată tărașenia, însă, ce-i drept, Prudence fusese întotdeauna o persoană puternică.

Miss Marple s-a aplecat să ridice lanterna. Sub ea a găsit ceva care zăcea pe cărare: în întuneric părea să fie o pietricică albicioasă. A ridicat-o și a pus-o în buzunar.

Curând au ajuns în spatele casei. Pluteau spre ele frânturi de muzică: celebra arie a lui Madame Butterfly, „Un bel di“, dacă Miss Marple nu se înșela. Toate luminile – inclusiv cele de afară – ardeau viu în întuneric. Două uși de sticlă erau deschise și cineva stătea acolo, o siluetă conturată de strălucirea din spate, neclintită ca o statuie. Când s-au apropiat, Miss Marple a reușit s-o vadă mai bine. O servitoare, o tânără cu fața schimonosită de groază. Și a știut pe dată că ceea ce auziseră n-a fost țipătul unei strigi.

– Oh, doamnelor. Doamnelor... s-a întâmplat ceva cumplit.

– Ce e, fetițo?

Dintr-odată, Prudence era foarte energică. Miss Marple și-a amintit ce spunea ea. „Trebuie să fii ferm cu ei. Să le arăți cum stau lucrurile.“

– Haide odată. Spune.

Fata a ațintit un deget tremurător spre încăperea din spatele său.

– N-o deranjez când este în camera de lucru. Și muzica de la gramofon era așa de tare... N-am auzit nimic. Trebuie să fi intrat pe ușile de sticlă. Nu... nu-mi vine să cred.

Un birou mare din lemn de nuc ascundea vederii jumătate din covor. La început n-au zărit decât un picior mic încălțat cu un pantof de piele întoarsă verde. Apoi, când au ocolit biroul, s-a văzut și restul. Șalul femeii – spectaculos, de cașmir verde ca smaraldul – era întins în jurul ei acolo unde căzuse. La prima vedere, șalul părea să aibă un model vișiniu – la o privire mai atentă a devenit limpede că era, de fapt, sânge, mult sânge, care se îmbibase în șal dintr-o despicătură urâtă aflată chiar deasupra claviculei femeii. Evident, era moartă de-a binelea.

A fost un moment de tăcere pe când toate trei priveau silueta prăbușită. Miss Marple a văzut că moarta avea într-o mână un bilet. În cealaltă, un plic pe care nu scria nimic. De unde se afla putea să citească acele cuvinte scrise cu majuscule:

TE CUNOSC.
ȘTIU CE EȘTI CU ADEVĂRAT.
PLĂTEȘTE CE DATOREZI,
SAU TOATĂ LUMEA VA AFLA ADEVĂRUL.

Miss Marple n-a putut să nu observe mâna încleștată pe plic. Întotdeauna observa mâinile. Și unghiile. Cu puțin timp în urmă fusese martoră la un incident în care fusese vorba despre unghii. A văzut că ale Celiei Beautemps erau urâte, deformate, groase și îngălbenite. Mai văzuse așa ceva – trebuia doar să-și amintească unde anume.

Părul era ciufulit, pe jumătate desprins din coc. Miss Marple deslușea rădăcinile cenușii sub stratul de vopsea neagră.

– Ai sunat la poliție, fetițo? a întrebat Prudence.

Servitoarea și-a frământat mâinile.

– Nu, doamnă, nu m-am gândit. Am fost așa de șocată...

– Du-te și sună imediat. Trebuie să vină aici fără întârziere. Prudence a aruncat o privire spre ceasul din camera de lucru. Cinci și jumătate. Curând vor ajunge aici și ceilalți din cor.

Ca și cum i-ar fi răspuns, s-a auzit brusc un ciocănit în ușă. Prudence a trimis-o pe slujnică să deschidă.

– O să sun eu la poliție.

Câteva momente, Miss Marple a rămas singură cu cadavrul. Avea doar timpul, socotea ea, să cerceteze

la iuțeală încăperea, netulburată, înainte să înceapă haosul. S-a mai uitat o dată la bilet – și la plic. S-a dus până la birou. Alt teanc de plicuri, acestea nedeschise; pe câteva dintre ele scria ULTIMA SOMAȚIE. Un volum de poezii, deschis la o poezie intitulată „Doamna mea de Shalott“.

S-a dus la peretele cu fotografiile ale Celiei Beautemps în floarea vârstei, cântând pe diferite scene, alături de certificate înrămate de la Guildhall School of Music. Pe polița șemineului era o mică urnă de cositor care părea ieftină, lângă o fotografie a unei femei care purta ceva ce putea să fie o bonetă albă – dar era greu să fii sigur, pentru că imaginea era veche și neclară.

Brusc, și-a dat seama că nu mai este singură în încăperea. Mica servitoare se întorsese. Acum a văzut că fata părea nu numai șocată și supărată de ceea ce găsisse. Arăta îndurerată cu adevărat.

– Cine a putut să facă asta? a întrebat cu jale.

– Nu știu, copilă, a zis Miss Marple. Dar o să aflăm.

– A fost o stăpână bună. Nu ca altele la care am lucrat. M-a tratat omenește. Mi-a cumpărat mănuși speciale pentru curățenie și așa mai departe.

– Pare să fi fost foarte bună cu tine.

– A fost o femeie cumsecade, doamnă. Dar nu așa se vorbește despre ea în Meon Maltravers. Oamenii zic tot soiul de lucruri îngrozitoare. Ea credea că cineva împrăștie minciuni. Lucruri care să întoarcă lumea împotriva ei. Dar zicea că o să i-o plătească până la urmă...

A tăcut: cineva tocmai dăduse buzna în încăperea. Era un bărbat destul de tânăr, palid și frumușel. A încremenit când a văzut cadavrul de pe podea. Miss Marple a bănuțit că ar putea să fie poetul, Christopher Palfrey. Imediat după el a apărut o femeie înaltă cu fața colțuroasă, cu un aer cam fioros. Trebuia să fie nevasta,

Annabelle. În urma lor veneau un domn cărunt, zvelt, cu mustață groasă și aer milităros, o femeie micuță, ofilită, cu haine din deceniul trecut, și, în sfârșit, un domn de vârstă mijlocie, arătos, rumen la față, cu o haină de tweed elegantă, ai cărei nasturi se chinuiau un pic să stea încheiați. Fiecare părea că se uită peste umărul celui din față cu un interes supărător, obscen.

Femeia ofilită – probabil fosta dirijoare a corului – a scos un țipăt slab. Fără îndoială, voia să semnaleză groaza, dar a părut ciudat de asemănător cu țipetele de încântare auzite de Miss Marple de la copiii din St Mary Mead când priveau focurile de artificii.

– Dumnezeu mare! a exclamat domnul îmbrăcat în tweed, care, bănuia Miss Marple, era Gordon Kipling, *master of hounds*. Cineva a omorât-o pe ticăloasă!

– Domolește-te, omule, a zis mustăciosul.

– Îmi pare tare rău, colonele, a zis iute Kipling – părând la fel de îngrozit ca ceilalți de izbucnirea sa. Dar e al naibii de șocant să vezi așa ceva.

Spre ușurarea lui, fără îndoială, atenția celor din încăperea a fost atrasă repede de altă agitație: un mârâit gros brusc, mai degrabă animalic decât omenesc; sunetul unei mari suferințe. Christopher Palfrey căzuse în genunchi în fața cadavrului.

– E moartă, s-a jeluțit el, cu vorbele înăbușite de mâinile pe care și le apăsa pe gură. E moartă și eu am ucis-o.

Peste încăperea s-a lăsat o tăcere uluită. Și apoi:

– Pentru numele lui Dumnezeu! a zis Anabelle Palfrey. S-a dus la el și i-a pus pe umăr o mână ca o gheară, cu încheieturile albite. Ridică-te, tont afurisit, a șuiert ea. Ridică-te în clipa asta. Amintește-ți de inima ta. Fără emoții prea puternice, a zis doctorul Briggs.

L-a săltat în picioare. Femeia avea pete roșii pe poameți: de la frig, poate, sau un efort fizic recent – sau poate doar furie.